

SINDROMUL UȘILOR ÎNCHISE

pastor Daniel Chereji

„În seara aceleiași zile, cea dintâi a săptămânii, pe când ușile locului unde erau adunați ucenicii erau încuiate, de frica Iudeilor, a venit Isus, a stat în mijlocul lor, și le-a zis: «Pace vouă!»”

(Ioan 20:19)

Învierea lui Isus Cristos i-a luat pe ucenici prin surprindere. Evenimentele din ultima săptămână i-au bulversat în asemenea mod încât n-au mai reușit să se dezmeticească.

Tocmai de aceea, după ce au auzit vestea învierii iar unii dintre ei chiar l-au văzut

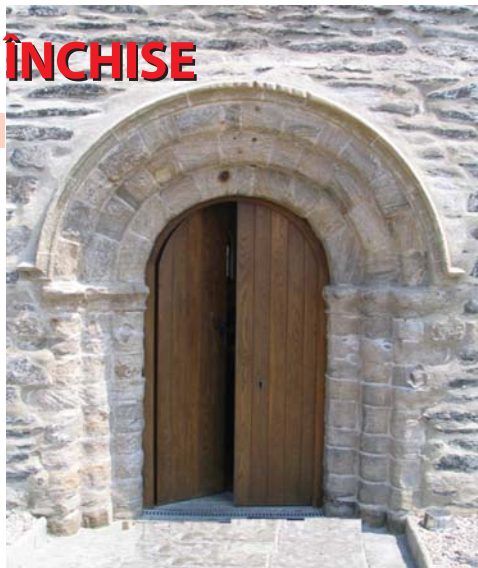
pe Cristos, în inima lor erau amestecate teama cu speranța. Acesta era motivul pentru care deși erau adunați împreună, ușile locului respectiv erau bine încuiate.

Evident că apariția lui Cristos în trup în ziua aceea în mijlocul lor, le-a spulberat orice urmă de îndoială și teamă, ucenicii vindecându-se de sindromul ușilor închise.

Dureros este însă faptul că pe parcursul existenței sale, biserica a suferit mereu de acest sindrom al ușilor închise.

La un moment dat în istorie au fost vremi atât de întunecate încât era foarte greu să-ți dai seama dacă există creștinism autentic sau nu. Diavolul s-a luptat tot timpul ca Biserica lui Cristos să fie fricoasă și irelevantă, ascunsă în spatele uriașelor clădiri de biserici.

Zilele în care trăim ridică în slăvi libertatea individuală. Se spune că fiecare este liber să creadă ceea ce dorește însă tocmai acest concept i-a contaminat pe mulți de sindromul ușilor închise.

Acest lucru se întâmplă deoarece se spune că deși ai dreptul să crezi cum vrei, trebuie să-ți trăiești credința în intimitate, ca nu cumva crezul tău să-i influențeze pe cei din jur.

Săptămâna trecută, președintele Statelor Unite a ținut un discurs într-una dintre cele mai reprezentative universități catolice americane, iar pe timpul vizitei, toate simbolurile creștine din universitate, inclusiv inițialele lui Isus Cristos au fost în totalitate acoperite, ca nu cumva să fie cineva ofensat.

Desigur, nu a contat că singurii ofenșați au fost chiar... creștinii.

Noi trebuie să sesizăm presiunea extraordinară de puternică exercitată din exterior, pentru ca cei ce sunt creștini practicanți să se manifeste în spatele ușilor închise.

Noi suntem chemați să luptăm cu toată convingerea împotriva acestui sistem de gândire eronat. Creștinismul nu se poate trăi în spatele ușilor închise, chiar dacă acele uși sunt ușile unor clădiri de biserică.

Creștinismul adevărat se trăiește la lumină, pe stradă, la școală, la locul de muncă, în societate, în văzul tuturor oamenilor.

Cei din jurul nostru trebuie să afle și să vadă cine suntem, ce credem și cum trăim.

Cum ar putea afla toate aceste lucruri dacă noi suferim de sindromul ușilor închise?

Învierea lui Cristos ne dă curajul și puterea să ieșim la lumină, să dăm ocazia lumii să ne vadă, să ne cunoască și prin noi să-L cunoască pe Dumnezeu nostru.

Acest lucru este posibil doar dacă ne vom vindeca complet de sindromul ușilor închise.

Ferice de cei ce cred

A rămas cunoscut în istorie ca Necredinciosul. O eticheta destul de rușinoasă, nu-i așa? De cele mai multe ori, când ne gândim la el, o facem cu un soi de reproș. De ce nu a fost împreună cu ceilalți ucenici când li s-a arătat Domnul Isus prima oară? De ce nu i-a crezut când i-au mărturisit că L-au văzut pe Domnul? Cât scepticism în cuvintele lui! Și ce atitudine!

Dar oare noi, cei care ne numim credincioși, nu necredincioși, suntem mai buni ca el? Ce este mai grav – să spui că nu crezi până când nu te vei convinge personal, sau să spui că da, crezi, dar să trăiești ca și cum n-ai crede?

Degeaba îl mărturisești pe Isus ca Domn cu gura, dacă viața ta de zi cu zi spune altceva. Oamenii se pot îndoi de ceea ce spui, dar vor crede ceea ce faci. Cât de diferită este viața ta de cea a altor oameni care trăiesc frumos, fără ca temelgia vieții lor să fie Isus Cristos? Se vede în tine o putere mai mare, un duh mai înalt?

Vestea bună este că încă mai este har. Cristos a înviat! Și El încă se arată unor nevrednici ca Toma și ca noi. Astăzi, El încă mai acordă o a doua șansă celor care au ratat prima întâlnire.

Cristos a înviat! Ferice de cei ce cred!

Claudia Păduraru

ANUNȚURI

Luni	- ora 18	Ședință de comitet
Miercuri	- ora 18	Repetiție de cor
Joi	- ora 18	Biserică
Vineri	- ora 17	Clubul Awana
Sâmbătă	- ora 18	Întâlnirea de tineret
Duminică	- ora 9 ³⁰	Pregătire pt. botez
	- ora 10 și 17	Servicii de închinare

Biserica Creștină Baptistă
„BIRUINȚA”

Telefon: (004) 0362-411252

Web: www.biruinta.ro

E-mail: contact@biruinta.ro

430131 Baia Mare, str. Iuliu Maniu nr.3B

Fratele Geamăn al lui Toma

Toma, zis Geamăn, unul din cei doi-sprezece, nu era cu ei când a venit Isus.

Ioan 20:24

Nu știm prea multe despre Toma. Doar câteva afirmații ale sale au făcut din el un personaj extrem de renumit. Evangheliile sinoptice (Matei, Marcu, Luca) îl menționează doar în lista celor 12 ucenici. Câteva detalii sumare despre el ne oferă doar evanghelistul Ioan.

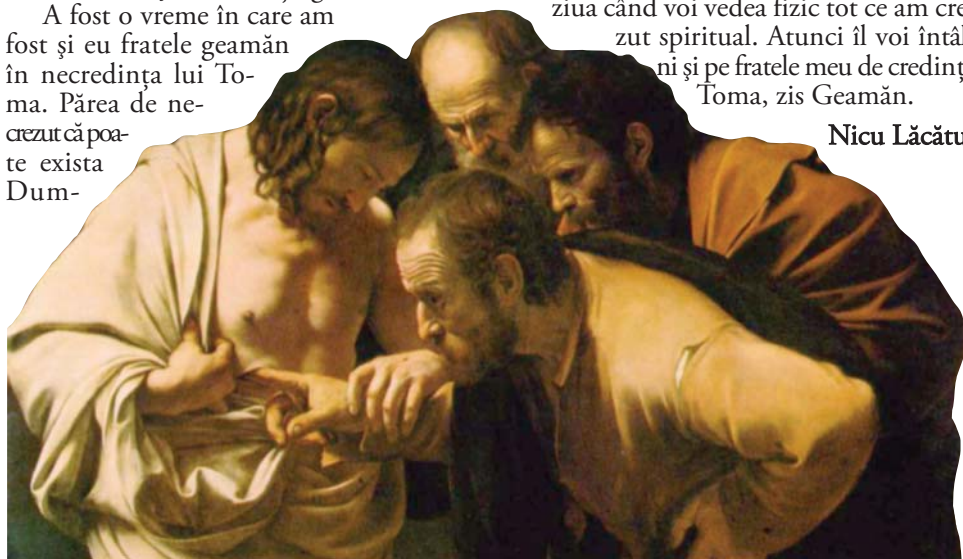
Numele lui era Toma (care înseamnă Geamăn) și i se spunea Geamăn cel mai probabil pentru că avea un frate geamăn. În urma afirmației sceptice cu privire la realitatea Cristosului înviat, lumea creștină a încetat să îl mai poreclească Geamănul, spunându-i „Necredinciosul”. Nu putem ști cine a fost fratele geamăn al lui Toma, dar putem să ne identificăm fiecare din noi cu el. Semănăm prea bine cu Toma în multe privințe. Uneori, asemănarea noastră în necredință este atât de evidentă încât am putea să ne recunoaștem ca frații gemeni ai lui.

A fost o vreme în care am fost și eu fratele geamăn în necredința lui Toma. Părea de necrezut că poate exista Dumnezeu.

nezeu dacă nu Îl pot vedea. Părea de necrezut că este Cineva mai mare și mai puternic decât oricine și decât orice situație disperată a vieții. Părea de necrezut că pot avea în inimă pacea iertării. Dar L-am văzut! Și n-a fost o iluzie. Nu l-am văzut cu ochii fizici ca și fratele meu geamăn, dar a fost o zi în care l-am auzit glasul care m-a chemat pe nume. Am văzut cum a murit și a înviat pentru mine. Văd minunea vieții pe care a făcut-o cu mine.

Am fost fără El, dar acum e în viața mea. Eram fără Dumnezeu dar acum El e Domnul meu și Dumnezeuul meu. Am înțeles de la fratele meu geamăn că Isus e Domn și Dumnezeu și vrea să fie Domnul și Dumnezeuul meu. Acum mă asemăn cu fratele meu zis Geamăn în credință. Nu mă mai despart de Domnul. Nu mai lipsesc de la întâlnirea cu El. Nu mă mai despart de El niciodată. Am ales fericirea celor ce și-au pus nădejdea în Isus cel înviat. Fratele meu Geamăn L-a văzut fizic și a crezut. Eu nu am văzut fizic, dar am ales să cred și acum văd spiritual. Acum aștept ziua când voi vedea fizic tot ce am crezut spiritual. Atunci îl voi întâlni și pe fratele meu de credință Toma, zis Geamăn.

Nicu Lăcătuș

Umblăm prin credință

„Pentru că umblăm prin credință, nu prin vedere.”

2Corinteni 5:7

Viața umană este o umblare. Suntem călători pe acest pământ și ca orice călător avem o destinație spre care ne îndreptăm. Destinația este mereu în gândul călătorului deși nu o vede. Multe lucruri vedem pe cale, lucruri plăcute de privit și bune de însușit, însă ceea ce ne sugerează vederea poate fi înșelătoria celui care dorește să ne abată din cale.

În general oamenii umblă în viață prin vedere. Ceea ce văd le captează atenția și tot timpul, pierzând din inima lor gândul la finalul călătoriei. Diferența între creștini și necreștini este că „noi umblăm prin

credință, nu prin vedere”. Dacă credința în promisiunile lui Dumnezeu și grija ca nimeni și nimic să nu te abată de pe cale sunt permanente în gândul tău, atunci lucrurile care se văd sunt ne semnificative față de binecuvântările de la capătul călătoriei.

Credința fiind „o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd”, cei care o au, nu se clintesc de pe calea trasată de Domnul Isus, indiferent de provocările celor ce se văd. Sunt fericiți cei care n-au văzut și au crezut. Știm lucrul acesta din vorbele lui Cristos, Fiul lui Dumnezeu. Și noi dorim să fim fericiți. Atunci, să umblăm prin credință și vom avea ca rod fericirea.

Ioan Tămășan

Puterea credinței

Fiecare din noi crede în ceva. În fiecare zi crezi ceva sau crezi în ceva. Trăiești prin credință, într-un fel sau altul, mereu. Când ieși masa în oraș, ai încredere că mâncarea nu a fost otrăvită, sau când mergi la doctor ai încredere că tratamentul prescris te va face bine și multe alte exemple, care fac parte din viața noastră cotidiană. Însă noi alegem în ce sau cine să credem. Dacă credem în DUMNEZEU, viața noastră va fi umplută de lumina Lui. Trebuie să ai o relație strânsă cu Dumnezeu și să crezi cu PUTERE în EL. PUTEREA CREDINTEI TE ȚINE VIU ÎN VEȘNICII.

“Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura”

Ioan 7:38.

Când te rogi, trebuie să te rogi cu putere, cu credință. Doar așa, chiar înainte de a primi răspuns la rugăciune, te vei bucura de binecuvântările Lui, chiar și prin faptul că ai ales să îți petreci un pic din timpul tău cu Dumnezeu. Trebuie să credem în puterea Cuvântului Lui și vom avea viața mai senină și liniștită, căci puterea din sângele lui Isus Cristos ne binecuvântează.

Doar crezând cu adevărat, crezând cu putere în binefacerile Lui și în mântuirea pe care ne-o dă în dar, viața ta păcătoasă poate lua o întorsătură spre bine, spre adevăr, spre viața veșnică. Nu trebuie să fii puternic ca să te rogi cu putere, ci trebuie să fii un suflet umil și smerit, căci așa, puterea credinței te va face un om mântuit.

Monica Lăcătuș